

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a vineyard at sunset. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a purple strapless dress. They are looking at each other closely. The background shows rolling hills and a vineyard under a warm, golden sky.

Carol Marinelliová
Dívka se špatnou
pověstí

CAROL MARINELLIOVÁ

DÍVKA SE ŠPATNOU
POVĚSTÍ

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

když jsem si tak procházel všech šest příběhů, které si můžete v únoru přečíst v mých edicích Sladký život a Sladký život Duo, napadla mě taková neuctivá poznámka – je to tak trochu jako „Italský měsíc“ někde v supermarketu. Hned u pěti povídek je totiž hlavním hrdinou Ital nebo aspoň pan Úžasný s italskými kořeny! A nedalo mi to, abych neuvažoval dále: není to tak trochu diskriminace jiných národností?

Pokud jste pravidelnou čtenářkou mých příběhů, budete vědět, že hned po Italech přicházejí na řadu Řekové, s odstupem stíháni Španěly a Francouzi. Poměrně dobře se v závodním poli drží Argentinci. A zapomínat samozřejmě nemůžeme na „domácí“ (knížky jsou v originále v angličtině) Brity, Američany, Australany a Novozélandany...

O českého hrdinu člověk ale ani nezavadí!

Samozřejmě, dost často si tady povídáme o tom, že mé příběhy jsou pohádky pro dospělé a hra, takže určitě ne všichni Italové jsou tak neodolatelní, jak to popisují mé autorky (když se podíváte do Itálie, tak těch stodevadesáticentimetrových svalnatých miliardářů je tam ve skutečnosti taky jako šafránu!). A nakonec to není podstatné. To poslání všech mých příběhů je totiž jiné, mnohem zásadnější. Ať hrdiny na začátku dělí cokoliv, je tu něco, co je určitě spojí.

Že uhodnete, co to je?

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

**DÍVKA SE ŠPATNOU
POVĚSTÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Italy's Most Scandalous Virgin

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8133-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8134-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8135-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Víš co? Nepůjdeme tam.“

„Ale ano,“ zavrčel Dante Romano a podíval se káravě na bratra, „půjdeme.“

Správní rada společnosti Romano Holdings svolala do Říma valnou hromadu. Byl sice mrazivý lednový den, ale předmět jednání bude palčivý, jak oba bratři věděli. Opět, a především, bude na pořadu jednání nevázaný soukromý život jednoho z většinových akcionářů. Dante Romano, muž, o němž psaly všechny bulvární noviny, seděl v čele stolu. Nezdálo se, že by se cítil provinile nebo měl v úmyslu se omlouvat. Poslouchal, jak se jeho bratr Stefano snaží nepříjemné téma smést co nejrychleji ze stolu. To Dante v žádném případě nehodlal udělat. „Ty k tomu chceš určitě něco říct, viď Luigi?“ oslovil hlasem studeným jako led strýce, vlastníka podstatného podílu akcií firmy.

„Já jen chci říct, že jsme stará rodinná firma –“

„To všichni víme,“ přerušil ho Dante.

„A jako významná rodinná firma musíme dbát na svou pověst.“

Dante bubnoval prsty na naleštěný dřevěný stůl. Nechtěl svému strýci nic ulehčit. „No a?“

„Titulky, které jsme všichni měli možnost po víkendu číst v novinách, nijak nepřispějí k dobré pověsti vážené a významné rodiny –“

„Tak dost!“ Danteovi právě došla trpělivost. „Nejsme

žádná malá firmička. Jsme obrovská a úspěšná společnost. Naši pověst nemůžou ohrozit nechutné články v bulvárních novinách a už vůbec ne to, s kým spím.“

Přejel pohledem po všech akcionářích sedících kolem stolu. Většinou to byli členové širší rodiny. Všichni byli bohatí a uznávaní příslušníci vyšší společnosti díky jménu *Romano*. Do očí se mu podívalo jen několik z nich. Ariana, Stefanovo dvojče, si prohlížela nehty. Dante jí to prominul, protože věděl, že téma je jí nepříjemné.

Ale Luigi se nevzdával. „Ve chvíli, kdy je tvůj otec vážně nemocný, ve chvíli, kdy bude nutné se přizpůsobit mnoha změnám, musíme ukázat, že jsme významná firma. Firma, která vyznává hodnoty, na nichž tvůj dědeček vybudoval tuto společnost a...“

Famiglia. Famiglia. Famiglia. Dante to slovo slyšel už tolikrát, že se mu z něj dělalo špatně.

Dante samozřejmě svou rodinu miloval, o tom nebylo pochyb.

Ale někdy tu lásku vnímal jako břímě.

Nejraději by vyběhl do zahrady, kopnul do nějakého kamene, až by ho to zabořilo, a zařval, aby si ulevil, protože pravda byla, že rodina *Romano* měla k dokonalosti daleko.

Především matka při každé příležitosti o ní mluvila jako o semknuté a dokonalé rodině. Dante to nenáviděl, protože byl svědkem mnoha hádek, sporů a malérů. Stačilo, když se rozhlédl: Luigiho záliba v kasinech, kterou Dante před několika lety odhalil, společnost skoro zruinovala. Tehdy Dante firmu poprvé zachránil.

„Zadrž, Luigi.“ Dante neměl v úmyslu sklopit hlavu a vzdát to. „Když dědeček začal podnikat, stáčen v malé boudě víno a makový olej. A po něm přišel otec a z nepatrné firmičky vybudoval velkou společnost, protože se držel své vize...“

„A také rodinných hodnot!“ Luigi byl impozantní osobnost a jeho projev byl vždycky přesvědčivý, ale na Danta neměl.

„Dokud se nezapletl se svou sekretářkou,“ doplnil větu Dante.

„Ale no tak,“ vmísil se Stefano, „to nemusíme připomínat.“

„Proč ne? Můj otec neochvějně vyznával rodinné hodnoty, dokud po třiatřicetiletém manželství neopustil ženu, aby si mohl vzít jinou. Mladší, než je jeho dcera.“ Ukázal na Arianu. Ta seděla se sklopenou hlavou a se stisknutými rty poslouchala nepříjemná, ale pravdivá slova, která na ně chrlil Dante. „Takže si nedovoluj mě poučovat o rodinných hodnotách. A to platí pro všechny.“ Přejel pohledem po lidech sedících kolem stolu. Nikdo z nich se mu neodvážil podívat do očí. „Nebudu o tom s vámi diskutovat. Společnosti dávám ze sebe nejvíc z vás všech, jak tu sedíte. Svůj soukromý život nemusím a nebudu obhajovat. Jsem svobodný, a třebaže si představenstvo přeje, abych se usadil, zůstanu svobodný a budu spát, s kým budu chtít.“

Což svědomitě a často dělal.

Ženy ho milovaly.

Zbožňovaly ho!

Nejen kvůli hustým havraním vlasům a tmavým uhrančivým očím, nejen kvůli vysoké a urostlé postavě a nejen kvůli neutuchající chuti na sex. Kromě sexuální výdrže v posteli v tom hrálo bezesporu roli i jeho závratné bohatství.

Ale bylo to ještě něco.

Sebevědomí hraničící s arogancí mohlo někoho odrazovat, ale v kombinaci s jeho charismatem bylo neodolatelné. Když se usmál, byl okouzlující.

Ale byl mizera.

„Ale no tak, kotě,“ říkával, když končil milostnou

aférku. Všem milenkám říkal kotě – bylo to jednodušší než si pamatovat jména. „Dokázal by ti diamantový náhrdelník osušit slzy?“

Někdy nabízel šperk, jindy auto.

Ano, někdy jim to pomohlo, protože si vzpomněly, že jim hned po první schůzce řekl, aby nepočítaly s vážným vztahem. Ale všechny se přesto ochotně, i když to většinou nebylo na dlouho, vrhly po Danteově boku do fascinujícího života společenské smetánky. Jenže už ne tak ochotně chtěly přestat sdílet s Dantem lože v luxusních hotelových apartmánech.

„Budu chodit na večírky a budu i nadále užívat plody své práce, jak se mi líbí. Zatraceně tvrdě pracuju, ale to všichni víte. Nebýt mě, vrátili bychom se zase do té boudy. Nezachránil jsem tuto společnost před katastrofou jednou,“ připomněl všem přítomným, „dostal jsem ji z potíží už dvakrát.“

Po otcově rozvodu se Dante chopil vedení společnosti a celou ji přebudoval. Také zajistil, aby strýc Luigi už nebyl majoritní akcionář. I když, jak neopomněl občas zdůraznit, Luigi si už teď vedl dobře a do kasin se nevrátil.

Atmosféra mezi nimi byla samozřejmě pořád napjatá.

Dante se v židli pohodlně opřel a rozhodl se, že Luigiho ještě chvíli podusí. Podíval se na displej mobilu a zjistil, že mu volali několikrát z nemocnice.

Dante včera večer otce v nemocnici ve Florencii navštívil a zeptal se ho, jestli souhlasí s přemístěním na soukromou kliniku v Římě.

Bylo to logické, protože Dante se zdržoval převážně v Římě, Stefano neustále létal z Říma do New Yorku a z New Yorku do Říma. Ariana sice trávila většinu času v Paříži, ale do Říma se vracela velmi často.

Ale otec vyslovil přání vrátit se domů – do Luctana.

Domovem myslel krásný dům mezi toskánskými pahorky, obklopený milovanými vinicemi a makovými poli.

„Dobře, tati, zařídím to,“ řekl Dante.

Byli si s otcem blízcí, ale nebylo to tak vždycky.

Jako kluk blízký vztah s otcem neměl především proto, že otec věnoval veškerý čas budování firmy.

Když bylo Danteovi sedm let, přišla na svět dvojčata – Stefano a Ariana – a poměry v rodině se změnily. Jejich firma rychle rostla a nabývala na významu. Pravděpodobně proto přestaly rodičovské hádky. Možná to souviselo také s tím, jak se Dante soukromě domníval, že ho rodiče poslali do internátní školy v Římě, koupili tam byt a matka tam začala trávit hodně času.

Prázdniny byly vždycky báječné. Otec si na něho každé léto udělal čas a učil ho, jak se chovat k půdě a k plodům, které vydávala, protože byly pro jejich podnikání podstatné.

Ani ne v pětadvaceti musel Dante zmobilizovat svoje podnikatelské schopnosti a ujmout se společnosti, aby nezkrachovala. Otec věnoval veškerou svoji energii vinicím a nechal Luigiho, bohužel, aby se staral o obchodní záležitosti. Luigi byl impulzivní, činil špatná rozhodnutí a rozhazoval peníze v kasi-
nech. Když Dante převzal vedení i obchodní stránku společnosti, mělo to nečekaně i jeden bonus: vztahy s otcem se změnily k lepšímu. Navzájem se začali respektovat, stali se nejdřív důvěrníky a nakonec i přáteli.

Dokud se neobjevila Mia Hamiltonová.

Pracovala jako nevýznamná sekretářka – praktikantka v londýnské pobočce Romano Holdings. Zničehonic se objevila v Římě a byla hned povýšena do respektované funkce osobní asistentky Rafaela Romana. Dante ji považoval za otcovu zhoubu.

S ohledem na otcův zdravotní stav Dante potlačil svoje nepřátelské pocity a rozhodl se, že bude dál dělat všechno pro to, aby otci zpřijemnil čas, který mu zbývá. I když fakt, že otec bude v Luctanu, Danteovi věci zkomplikoval.

Problémem nebyla vzdálenost od Říma. Dante měl vlastní helikoptéru a v případě potřeby ji dokázal pilotovat. Problém nebyla zdravotní péče. Mohli si dovolit obstarat tu nejdokonalejší zdravotní péči včetně potřebného zdravotnického vybavení.

Vadilo mu, že tam bude *ona*.

Aspoň že projevila tolik slušnosti a kdykoliv za otcem přišli na návštěvu do nemocnice členové rodiny, vždycky se vzdálila. Dante ji většinou nebral na vědomí. Kdykoliv o ní musel mluvit, mluvil o ní jako o maceše.

Nenáviděl ji a při představě, že se s ní bude muset poslední měsíce otcova života častěji stýkat, zvedla se v něm vlna odporu.

Ale o mě nejde, pomyslel si.

Displej jeho mobilu se rozzářil. Volal lékař z nemocnice.

Danteovu asistentku Sarah volal asi také někdo hodně důležitý, protože si všiml, že se podívala na svůj mobil, zvedla pohled a zahleděla se na něho způsobem, který naznačoval, že jde o hovor, který je nutné vzít. Na krku mu naskočila husí kůže.

„Mohli bychom si teď udělat krátkou pauzu?“ navrhl představenstvu. „Až se vrátím, můžeme začít diskutovat i o něčem jiném než o mém sexuálním životě.“

Zvedl se, nedbal na to, že se Luigi tváří rozzlobeně a šel do své kanceláře.

I tam, jak zjistil, měl čtyři nepřijaté hovory od otcova lékaře. Telefon znovu zazvonil.

„Dante Romano.“

Lékař mu řekl, že otcův zdravotní stav se náhle zhoršil a přesto, že hned telefonicky upozornili rodinu, že se konec blíží, Rafael Romano skončil.

Dante už několik měsíců věděl, že tento den přijde, ale přesto mu zpráva o tátově smrti bolestně sevřela srdce.

Z okna měl výhled na baziliku svatého Petra. Několik vteřin z ní nespustil pohled, ale viděl ji rozmazaně. Nemohl pochopit, že táta už není. „Trpěl?“ zeptal se.

„Ne, vůbec netrpěl,“ ujistil ho lékař. „Bylo to velmi rychlé. Byl u něho zrovna na návštěvě jeho právník. Paní Romanová odešla na chvíli do nemocniční zahrady. Ale váš otec zemřel dříve, než se nám podařilo ji k němu zavolat.“

Dante nepotřeboval vědět, co a kde dělala ona. Mia Romanová byla nedůležitá a brzy z jejich života bude odstraněná jako nádor. Myslel na to, že je ironie, že v poslední chvíli otcova života u něho byl jeho právník. Měla u něho být jeho rodina. Zeptal se na ženu, na níž nejvíc záleželo, na ženu, která byla otcovou oddanou manželkou déle než třicet let, než se objevila zlatokopka Mia. „Informovali jste moji matku?“

„Ne,“ odpověděl lékař, „jen vás. Paní Romanová si myslela, že bude lepší, když jí to oznámíte vy.“

„Dobře.“ Ještě že se v tomto případě zachovala ohleduplně. Dante by v žádném případě nechtěl, aby mu zprávu o otcově skonu oznamovala Mia.

Na první pohled ji nenáviděl.

No, nebyla to tak docela pravda.

Dante ji nenáviděl na *druhý* pohled.

Zuřil, když se dozvěděl o otcově milostné aféře a chtěl si s ním o tom promluvit.

„Kdo jste?“ zeptal se, když vešel do otcovy kanceláře. Zůstal stát na prahu. Její zjev ho ohromil a do slova ochromil.

„Mia Hamiltonová,“ odpověděla. A špatnou italštinou mu pověděla, že je otcova nová osobní asistentka a že sem byla povolána z londýnské pobočky. Její italština by na něho normálně působila jako červený hadr na býka tím spíše, že jeho osobní asistentka hovořila několika jazyky, jako ostatně i on, ale byl jako očarovaný a nedokázal se zkoncentrovat.

Nemohl z ní spustit zrak. Ani Mia z něho nespouštěla pohled. Dante si nepamatoval, jak dlouho se na sebe takhle dívali. Později si dokázal naprosto přesně vybavit, že se jí po obličejí a štíhlém krku rozlil slabý ruměnec a že ovzduší kolem nich zhoustlo napětím a sexuální touhou. Pak ale otec přišel.

Tedy – díkybohu, že otec přišel!

Požádal Miu, aby se na chvíli vzdálila. Dante po krátkém, hněvivém a hlasitém rozhovoru zase z kanceláře vyšel, aniž by se dozvěděl, proč není důležité, že její jazykové schopnosti jsou méně než nevyhovující.

Až později zjistil, jak cílevědomá, odhodlaná a tvrdá dokáže krásná Mia Hamiltonová být.

A jak bezohledná dokáže být.

Ne, jí nestačilo být jen šéfovou milenkou, ona se nespokojila s ničím menším než se stát zákonitou manželkou Rafaela Romana.

Noviny se detailně rozepisovaly o dramatu, kterým rozpad dlouholetého manželství zlatého páru – Rafaela a Angely – bezesporu byl. Komentáře, v nichž novináři rozebírali jednání a charakter svůdkyně, Miu Hamiltonovou vůbec nešetřily. Byla oceňována jako zlatokopka, která si našla bohatého kořena. Byla nemilosrdně a drsně ostouzená.

Ledová královna – tak ji později nazývali. Říkali jí tak všichni: tisk, rodina i představenstvo, protože nikdy nedala najevo sebenepatrnější cit.

Dante se k veřejnému odsuzování Mii nepřipojil, protože zášť, kterou k ní cítil, byla *hluboce* osobní.

Choval se k ní přezíravě až pohrdavě, ale ve skutečnosti se tak choval z pudu sebezáchovy.

Následoval rychlý rozvod, a protože proběhl dohodou a bez hádek, Mia Hamiltonová se stala Miou Romanovou za pouhých šest měsíců od chvíle, kdy ji Dante poprvé spatřil.

Samozřejmě na svatbě nebyl. Na pozvánku, kterou snoubencům vrátil, napsal, že manželství považoval vždycky za nesmyslnou instituci a že jejich sňatek ho v tom utvrdil.

Na svatbě nebyli ani jeho sourozenci a nikdo z Danteovy rodiny.

Matka teď žila trvale v Římě a Mia, jeho nevlastní matka, se usadila v rezidenci v Toskánsku.

V jejich domě.

Jediná pozitivní věc na otcově nemoci byla, že jeho společenský život přestal být středem zájmu, a proto i Mia přestala být sledovaná. Její život mezi toskánskými pahorky, přestože byla paní Romanová, média nezajímal.

„Děkuju za všechno, co jste pro otce udělal,“ řekl lékaři. „Teď to musím oznámit rodině.“

Zvedl se od telefonu a chvíli mlčky stál a snažil se uspořádat myšlenky.

Otec dopodrobna všechno naplánoval. Určil, jak má probíhat jeho pohřeb stejně pečlivě, jak se od začátku svého podnikání pečlivě staral o své vinice v Toskánsku. Díky jeho neutuchající péči se staly podstatou dnešního obrovského impéria.

A bůh ví, pomyslel si Dante, že jsme vždycky neměli na všechno stejný názor. Bude mi strašně chybět.

Stiskl tlačítko interkomu. „Sarah, ať přijde Stefano a Ariana do mé kanceláře, prosím.“

„Jistě.“

„A taky Luigi,“ dodal.

Stefano, který vždycky skrýval emoce, zbledl a vzal sestru za ruku. Ariana, světlo tátových očí, se rozplakala.

Luigi seděl s hlavou v dlaních, ramena se mu chvěla.

„Musíme to říct mámě,“ řekl Dante sourozencům. Luigimu nabídl svou helikoptéru, aby mohl hned letět do Luctana a oznámit to své ženě.

Není v pořádku, pomyslel si Dante, když se vracel do zasedací místnosti, že představenstvo se to dozví dříve než máma. Už asi zaslechli, že Ariana pláče, a to, že jsme všichni tři odešli z porady, *asi mluví za všechno*.

Všichni se tvářili vážně, někteří plakali, protože Rafael Romano byl sice náročný šéf, ale všichni ho měli rádi a vážili si ho.

„Ta zpráva se nesmí dostat ven,“ řekl Dante chraptivě, ale kromě hlasu nic neprozradilo jeho rozpoložení. „Oficiální zprávu vydám, ale nejdřív musíme informovat jeho blízké.“

Všichni věděli, koho tím myslí. Dante kývl na pozdrav a vyšel z místnosti.

„Musíme za ní jet a říct jí to.“ Dante vzal sestru kolem ramen. „Pojďte.“

„Chudák máma,“ vzlykla Ariana. „To ji zničí.“

„Ona je silná,“ prohlásil Dante, když nastupovali do výtahu. „Ona je Romanová.“

Matka si po rozvodu nechtěla vzít zpět dívčí jméno. Z moci úřední si mohla ponechat jméno *Romanová*. Dante to nepovažoval za důležité a nijak to nekomentoval.

„Máma s ním měla být,“ ozvala se Ariana, když přijížděli k Ville Borghese, kde měla Angela Romano střešní byt. „To všechno je její vina.“

„Ne,“ nesouhlasil Dante, protože věděl, že sestra tím naráží na Miu. „Můžeme ji vinit z hodně věcí, ale ne z tátovy smrti. Až k mámě přijedeme, musíme...“